

LORRAINE BROWN

Liefs uit Parijs

Soms moet je
verdwalen om
de juiste weg
te vinden

XANDER

ROMAN

I

Ik sprintte de trap op van station Venezia Sante Lucia, met nog een paar minuten te gaan voordat onze trein zonder ons zou vertrekken, en moest me rot rennen om Si, die een paar meter voorsprong had en nu de glazen deuren van de ingang door beende, bij te kunnen houden.

‘Kom op, Hannah!’ schreeuwde hij, terwijl hij uit het zicht verdween.

Ik kreunde zachtjes en liep zigzaggend door een groep van een stuk of honderdvijftig toeristen die dit een uitgelezen plek vond om met hun plattegronden te staan prutsen.

‘Pardon,’ zei ik, terwijl ik me buiten adem en met het hart in de keel tussen hen door wurmde. De trein missen was absoluut geen optie; de gevolgen zouden niet te overzien zijn.

Snel holde ik de laatste paar treden op en het zweet droop langs mijn rug, zodat mijn flinterdunne katoenen hemdje doorweekt raakte bij de tailleband van mijn spijkerbroek, die ik tot mijn spijt aangetrokken had, ook al was het dertig graden. Het leek me nog wel zo slim: in de trein zou het toch zeker ’s nachts ijskoud worden? Nou, daar had ik me dus op gekleed, als was dat minder prettig nu de hete julizon genadeloos op mijn hoofd straalde.

Ik liep achter Si aan naar binnen – ik kon hem nauwelijks bijbenen – en zag zijn blonde haar in en uit beeld schieten. Mijn koffer, die duidelijk niet ontworpen was voor manoeuvres op topsnelheid, viel de hele tijd opzij of botste pijnlijk tegen mijn enkels. Het was alsof alles wat zo geweldig was aan Venetië verdampde zodra ik het station binnenging. Ik kon de watertaxi's niet meer naar elkaar horen toeteren, geen foto's meer nemen van de ondergaande zon die weerspiegeld werd in het Canal Grande. Er was alleen nog maar onophoudelijk gekwetter en veel te luide aankondigingen in opgewonden Italiaans en het gejammer van kinderen die het warm hadden en die moe waren. Jammer dat mijn herinnering aan die mooie stad nu misschien verpest werd door dit chaotische, veel te fel verlichte blok beton van een station.

'Schiet nou op!' riep Si over zijn schouder.

Hij wachtte tot ik hem ingehaald had, greep me toen bij de hand en trok me achter zich aan. Ik moet er idioot uitgezien hebben, met mijn vestje dat als een superheldencape achter me aan wapperde, terwijl mijn geliefde me weinig charmant met zich meesleurde door de stationshal. Mijn voeten hadden nog nooit zo snel gelopen terwijl we ons een weg baanden tussen de mensenmassa door, en om de griezelig lange rijen bij de ticketmachines heen doken, omdat Si zo slim was geweest om die van ons al voor ons vertrek uit Londen uit te printen.

'Oké, welk perron?' vroeg hij buiten adem. Hij liet zijn tas vallen en bleef zo plotseling staan dat ik over de hak van zijn schoen struikelde en bijna aan hem voorbij vloog. Ik was in staat om de handdoek in de ring te gooien en onze nederlaag te erkennen. Dan nog maar een extra nacht in Venetië, lekker lang dineren, 's avonds laat door de romantische achterafstraatjes in Cannaregio slenteren, de enige wijk die we nog niet goed hadden bekeken. Dat wil zeggen: als Si's zus Catherine niet morgenmiddag zou trouwen in Amsterdam.

Ze zou het ons nooit vergeven als we te laat kwamen, of erger nog: helemaal niet kwamen opdagen.

Hijgend plantte ik mijn handen in mijn zij en keek naar Si's gezicht, terwijl hij geconcentreerd naar het bord met vertrektijden staaarde. Zachtjes mompelde hij: 'Roma Termini, Milano Centrale, Verona Porta Nuova.' Het verbaasde me hoe goed hij die Italiaanse namen uitsprak; ik had geen idee dat hij dat in huis had.

'Amsterdam, perron 5,' zei hij. Hij keek me aan en pakte me weer bij de hand. 'Kom op, Hannah. Ik denk dat we het nog wel redden.'

We begon te hollen, langs een tentje dat Relax and Caffé heette, wat vast ironisch bedoeld was. Ik rende achter Si aan tussen de mensen door, uitwijkend voor de gevaarlijke wiel-tjes van de rolkoffertjes die ons om elke bocht wachtten.

'We zijn er bijna!' riep hij, en hij wees naar voren.

Onze trein, die ze vaderlandslievend hadden versierd met de drie kleuren van de Italiaanse vlag, zweefde strak en stil boven het spoor, met open deuren, alsof hij ons wilde tarten: *Jullie zóúden het kunnen halen, maar of het gaat lukken...?* Si stak zijn arm uit, trok het handvat van mijn koffer uit mijn gebalde vuist en sprintte vooruit met al onze bagage voor zich uit. Snakkend naar adem, en ondanks een niet te harden steek in mijn zij, helde ik voorover als een sprinter die de finish bijna had bereikt.

Er klonk een fluitje.

'Shit,' schreeuwde Si. 'Wacht!' riep hij naar een spoorbe-ambte.

We renden naar de eerste de beste wagon. Si smeed onze koffers naar binnen en duwde mij erachteraan het trapje op. Om te zien of hij wel achter me aan kwam, draaide ik me met een ruk om en schrok toen hij tussen de deuren klem kwam te zitten. Maar hij wrikte zich los en toen konden ze dan toch echt dicht. De trein kwam bijna meteen in beweging, eerst

nog schokkend, maar toen versnelde hij soepeltjes en gleeed de schaduw van het station uit.

‘Gaaf het?’ vroeg Si. Hij veegde het zweet van zijn voorhoofd met de binnenkant van zijn hand.

‘Geloof het wel,’ zei ik buiten adem, en ik wreef over mijn rechterzij.

Ik trok mijn vestje uit, bond het om mijn middel en leunde naar achteren, te uitgeput om me druk te maken over het feit dat de spuit van de brandslang tegen mijn ruggengraat drukte. Toen ik mijn armen voor me uitstak in het gouden licht dat door de ramen naar binnen viel, zag ik hoe bruin die waren na een paar dagen in de Venetiaanse zon en dat mijn normaal donkerbruine haartjes nu een blonde vleug hadden. We zagen de lagune nu links en rechts van ons; watertaxi’s schoten in volle vaart over het water, waarschijnlijk van en naar het vliegveld. Ze kostten een vermogen en dus keek ik er altijd jaloers naar vanuit de drukke rij voor de waterbus.

Si boog naar voren, ritste zijn koffer open, stak zijn arm erin en trok er met een groots gebaar onze tickets uit. ‘Gelukkig is er tenminste iemand georganiseerd,’ zei hij grinnikend. ‘Echt, wat zou je zonder mij moeten beginnen?’

‘Ik zou me wel redden, hoor,’ mompelde ik zachtjes. Ik was niet in de stemming voor grapjes over hoe waardeloos ik precies was.

Hij hoorde me en hield zijn hoofd schuin, terwijl hij me sceptisch aankeek. ‘Nou, als ik afa op het afgelopen uur, zou ik zeggen van niet.’

Alsof ik expres mijn portemonnee op de toonbank van dat leuke winkeltje vlak bij ons hotel had laten liggen. Pas toen ik wilde betalen voor de waterbus merkte ik dat ik hem kwijt was, en toen moesten we natuurlijk terugrennen tussen al die van heuptasjes voorziene mensen door die met een slak-kengangetje over de keitjes slenterden. Het knappe winkelmeisje met haar donkere haar had de portemonnee gevonden

en presenteerde hem met een stralende glimlach. Tegen de tijd dat we teruggehield waren naar de bus, was de rij vier keer zo lang. Ik offerde om onze laatste euro's uit te geven aan de watertaxi, maar dat had Si ijskoud geweigerd vanwege die krankzinnige prijzen. Gezien de hoeveelheid geld die hij waarschijnlijk al aan het reisje moest hebben uitgegeven, leek het mij een nogal vreemd moment om een grens te trekken.

Hij kwam overeind en woelde door mijn haar. 'We hebben het gehaald, en daar gaat het maar om,' zei hij.

Ik knikte, pakte mijn koffer op. Ik haalde mijn vinger open toen ik het handvat met moeite uit wist te trekken, kromp ineen van pijn, en begon erop te sabbelen. Si zag het niet, maar drukte met de muis van zijn hand op een knop, zodat de deuren naar de volgende coupé openden. Ik liep als een lemming achter hem aan, stapte op allerlei tenen en putte me uit in verontschuldigen links en rechts.

'Zo dan,' zei Si opgewekt, en hij bleef staan voor de eerste-klas-slaapcoupé die hij als verrassing voor ons had geboekt.

Ik wachtte terwijl hij de deur opendeed.

'O,' zei hij.

Ik wierp een blik over zijn schouder. Er zat al een gezin in, een stel en een klein jongetje, en de coupé lag bezaaid met bagage en felgekleurd plastic speelgoed.

'Neem me niet kwalijk, maar dit is onze slaapcoupé,' zei Si, en hij liet de man onze tickets zien. Hij zette zijn koffer op de grond om zijn territorium af te bakenen. 'Kijk maar. Coupé nummer 4, wagon H. Misschien is die van jullie verderop?'

De man zei iets in het Frans tegen zijn vrouw, die op het bovenste bed met haar benen zat te schommelen. Ze had zo'n steil, glanzend, perfect symmetrisch bobkapsel tot vlak boven haar kin en ik voelde onwillekeurig aan mijn krullen, die alle kant op kroesden vanwege de warmte. We stonden allebei wat ongemakkelijk af te wachten. Ik had het te doen met het jongetje, dat zich nu verlegen achter zijn vaders benen

verschool. We gooiden ze er niet uit of zo, ze zaten gewoon in de verkeerde coupé.

Na veel heen en weer en geschuif met documenten en onderling gesis, wat mij allemaal te snel ging, toonde de man Si uiteindelijk een stuk papier. We stonden er met z'n tweeën naar te staren: hun ticket was identiek aan dat van ons. Al-lebei voor de trein van tien voor half acht uit Venetië naar Amsterdam, wagon H, coupé 4.

‘Shit,’ zei Si geïrriteerd.

Ze hadden de coupé duidelijk dubbel geboekt. En die lui hadden een klein kind, dus die moesten natuurlijk blijven zitten waar ze zaten. Ik had alleen inmiddels wel door dat Si niet zo goed tegen zijn verlies kon. Een jaar samen was niet echt heel lang, en er viel nog veel van elkaar te ontdekken, vooral nu we inmiddels samenwoonden.

‘We gaan wel op zoek naar de conducteur,’ zei Si, die zich niet gewonnen gaf.

‘Wat u wilt,’ zei de Fransman schouderophalend. Ik liep achteruit het gangetje in. ‘Kom nou maar, Si. Laat maar zitten.’

Eindelijk gaf Si het op, liep ook de coupé uit, en ging toen regelrecht naar het eerste het beste personeelslid dat we tegenkwamen. Hij wilde een officiële klacht indienen, zei hij tegen haar. Zij legde uit (tot zijn grote ergernis) dat ze er aan boord verder niets aan konden doen, en dat we naar de kaartverkoop moesten gaan zodra we in Amsterdam aankwamen. En ondanks de tirade die Si tegen een steward met een drankenwagentje hield, belandden we uiteindelijk op twee krappe, keiharde stoelen, een paar wagons verderop, in de tweede klas. De stoom kwam bij Si uit zijn oren, maar hij deed alsof er niets aan de hand was.

‘We redden ons hier ook wel,’ zei hij. Hij probeerde met geweld zijn koffer in het bagagerek te proppen, om hem vervolgens, toen hij eindelijk doorhad dat die niet paste, onder

onze stoel te schoppen. Ik hield mijn knieën opzij om hem erlangs te laten. Ik had hem de stoel bij het raam gegeven, omdat ik weleens eerder met hem in een trein had gezeten en ik me herinnerde dat hij toen onophoudelijk had zitten klagen dat er ‘de hele tijd’ mensen tegen zijn schouder aan liepen. Ik wist ook dat hij meteen in slaap zou vallen zodra hij eenmaal zat en dan was het prettiger voor hem om tegen het raam te kunnen leunen. Het punt was alleen dat ik nu de komende vijftien uur klem zat en niet eens dagdromend uit het raam kon kijken, of de tijd kon doden met wazige foto’s van het uitzicht nemen. Ik liet mijn vingers over het bandje aan de camera glijden die bijna de hele tijd om mijn nek hing, en vroeg me af of ik tijd zou hebben om nog een half rolletje vol te schieten voor de bruiloft.

‘Het spijt me, Han,’ zei Si met een schaapachtige blik. ‘Wat ontzettend dom, dit.’ Hij pakte mijn hand en streelde het stukje huid tussen mijn duim en wijsvinger. ‘Dit had een verrassing moeten zijn. Je wordt per slot van rekening maar één keer dertig.’

Ik draaide mijn knieën zijn kant op en nam zijn gezicht in mijn handen. ‘Het geeft niet, Si, echt niet. Ik heb het naar mijn zin.’

‘Maar ik had het allemaal zo strak gepland,’ zei hij. ‘Trip-Advisor was superenthousiast over de eerste klas couchettes, omdat ze zo gezellig en romantisch zijn. Anders had ik wel een vlucht geboekt.’

‘Het is ook romantisch,’ hield ik vol. ‘En een nacht zonder bed maakt het des te avontuurlijker.’

‘Maar ik was helemaal niet op zoek naar avontuur,’ zei hij. Hij zette zijn elleboog tegen het raamkozijn en kneep tussen zijn ogen in zijn neus. Ik zag hoe vreselijk hij het vond dat het niet allemaal volgens plan was verlopen. Nou, dan weet hij ook eens hoe mijn leven in elkaar zit, dacht ik.

‘Probeer een beetje te relaxen,’ zei ik tegen hem, en ik wuif-

de mezelf koelte toe met mijn hand. Het was nu al zo vreselijk warm.

‘Dus dit ding heeft ook al geen airco?’ zei Si, en hij wreef met de schouder van zijn T-shirt over zijn bovenlip.

‘Dan zou de couchette dus ook geen airco hebben,’ zei ik. Ik pakte mijn boek erbij en bedacht dat ik hem maar het best een poosje in zijn sop gaar kon laten koken.

Ik was al halverwege *Gone Girl*, dat ik van mijn vriendin Ellie had geleend, omdat ik volgens haar de enige was die zij kende die het nog niet had gelezen. Ondanks de psychotische neigingen van de vrouwelijke hoofdpersoon vond ik het een heel aantrekkelijk idee om uit je huidige leven te stappen en jezelf helemaal opnieuw uit te vinden. Op veel kleinere schaal had ik dat zelf ook gedaan, toen ik Si leerde kennen. Ik was een ordelijkere, rustigere versie van mezelf geworden. Het soort vriendin dat hij verdiende, en het soort dat ik ook wel kon zijn, dacht ik altijd, als ik de juiste man zou leren kennen. En in Venetië leek het erop dat het zou werken. Ik beet op mijn lip en kon mijn glimlach niet bedwingen. Ik legde mijn hoofd op Si’s schouder, op zoek naar een comfortabele positie.

‘Ik moet even naar de plee,’ fluisterde hij na een poosje, en hij aaide me over mijn dij. ‘Sorry, liefje.’

Ik ging rechtop zitten en onderdrukte een geeuw. ‘Hoe laat is het?’

Si keek op zijn horloge. ‘Tien over tien.’

Dus nog iets minder dan twaalf uur te gaan. Anderhalve werkdag. Mijn nek deed pijn en ik wilde dolgraag mijn hele lijf even strekken; of in slaap vallen met mijn benen wijd, als een zeester. Toen ik opstond om hem erlangs te laten, raakte ik bijna uit balans.

‘Ben zo terug,’ zei hij, en hij liep het gangpad door. Ik keek hem na en verwonderde me over het feit dat hij er zelfs in deze omstandigheden nog zo keurig verzorgd uitzag in zijn donker-groene poloshirt en zijn rechte, donkerblauwe spijkerbroek.

Op zijn drieëndertigste had hij nog hetzelfde honingblonde haar dat hij had toen hij vijf was, naar het scheen, wat irritant genoeg inhield dat hij er nog steeds heel jong uitzag. Laatst moest hij nog zijn ID laten zien in de supermarkt, iets wat mij al in geen tien jaar meer was gebeurd. En om het allemaal nog erger te maken, had ik de week voor ons tripje mijn eerste grijze lok ontdekt toen ik 's ochtends mijn haar borstelde. Hoe kon dat nou? Ik bedoel, ik was nog maar net dertig! Ik kreeg meteen allerlei sombere gedachten over de naderende dood (die ineens dichterbij leek dan ooit) en dat ik nog niet de helft had bereikt van alle dingen die ik wilde doen. En ik kon het niet eens op mijn genen schuiven: mijn moeder was vijfenzeventig en in dat fijne, donkerblonde haar van haar heb ik nog nooit één plukje grijs kunnen ontwaren. En of mijn vader ooit grijs was geweest wist ik eigenlijk niet. Zijn haar was donker, net als dat van mij, en hij had ook een olijkleurige huid. Hij was ook klein en stevig, net als ik, dus misschien kon ik hem toch de schuld geven van dat grijs van mij. Waarom niet? Hij was er toch niet om mijn ongelijk te bewijzen.

Ik ging weer zitten en zocht uit het raam naar tekenen van leven, naar een aanwijzing waaruit ik zou kunnen opmaken waar we waren. Terwijl we verder boemelden, had ik helemaal niet opgelet in welk land we waren, alsof ik me door de trein naar elke willekeurige bestemming liet brengen. Buiten verscheen maar af en toe een lichtje aan de horizon, als klodders geel op een zwart doek. Ik zag de praatgrage Amerikaanse jongetjes aan de andere kant van het gangpad weerspiegeld in de ruit; ze sliepen inmiddels, allebei over een van hun ouders heen gezakt, hun ogen bijna dicht, maar niet helemaal, zodat ik een streepje oogwit kon zien. Ik vroeg me af of Si en ik er over een paar jaar ook zo bij zouden zitten: met z'n tweeën op reis door Europa, met een paar kindjes op sleeptouw die ruziemaakten over snoepjes en wie er langer op de Nintendo had gezeten.

Si's telefoon zoemde. Niks voor hem om zonder zijn kostbare bezit, een rosé-gouden iPhone, weg te lopen. Dat ding was zo ongeveer met zijn hand vergroeid. Ik tastte wat rond over de vloer met mijn voet en vond de telefoon in de ruimte tussen onze stoelen. Er stond een bericht op zijn scherm en ik keek er even vluchtig naar, in de verwachting dat het van zijn zus zou zijn, want die zat hem voortdurend te appen in de aanloop naar haar bruiloft. Ik legde de iPhone op zijn tafeltje.

Toen ik opkeek stond Si naast me. 'Ik heb iets te drinken meegenomen,' zei hij.

Ik keek glimlachend naar hem op en zei: 'Fijn!' Nu zou er wel weer wat leven in de brouwerij komen.

Hij wurmde zich langs mijn knieën, liet zich in zijn stoel vallen en pakte zijn telefoon op. 'O,' zei hij. 'Ik dacht dat ik deze bij me had.' Hij scande het schermpje.

'Je had een bericht,' zei ik.

'O ja?'

Hij drukte op een toets en maakte een misprijzend geluid.

'Van wie was het?'

'Van m'n werk,' zei hij, en hij stak zijn telefoon in zijn zak.

'Toch niet van Dave?' vroeg ik. Dave was zijn nieuwe directe leidinggevende, en een drama om voor te werken. Sinds hij een paar maanden geleden in dienst was, had hij Si het leven zuur gemaakt, en hij had altijd wel iets te zeuren. Dat, of hij wilde Si de schuld geven van fouten die hij zelf had gemaakt.

'Nee, goddank niet. Dat is wel de laatste aan wie ik vanavond wil denken,' zei Si, en hij trok mijn tafeltje onnodig hardhandig omlaag. 'Hier, ik heb wijn voor je.'

Enthousiast schroefde ik het flesje open en goot de geurige, robijnrode drank in een dun plastic bekertje. Ach, wat een glamour, zo'n treinreis. Si deed hetzelfde met zijn bronwater. Ik was trots op hem dat hij zich aan zijn zichzelf opgelegde alcoholverbod hield, maar gezien de stress die we vandaag

hadden gehad, leek me dat hij meer baat zou hebben bij een glas cognac. Het voelde wel gek dat hij niet meer dronk, en tot mijn opluchting was ik niet de enige die dat vond – Ellie en John, haar vriend, waren stomverbaasd toen ze vorige maand kwamen eten voor mijn verjaardag, in de verwachting dat de avond als gewoonlijk in feestelijke dronkenschap zou ontaarden.

‘Ja, dat is precies het geluid dat ik wil horen als ik een kamer binnenkom,’ had Ellie gezegd, die in de deuropening was verschenen toen ik net een fles prosecco ontkurkte. Ze had zich langs de tafel gewurmd voor een knuffel. ‘Gefeliciteerd, Han.’

Ik knuffelde haar terug en drukte haar stevig tegen me aan. ‘Fijn dat jullie er zijn.’

‘Hier, zet deze maar in de koelkast,’ zei ze met een veelbetekenende knipoog, terwijl ze me een fles wijn in handen duwde.

Si en John waren achter haar aan gelopen naar de keuken, al diep in gesprek over voetbal. Blijkbaar deed Arsenal het goed, en daar waren ze allebei mee in hun nopjes. Volgens mij was Si alleen fan als ze wonnen, en was hij anders niet zo geïnteresseerd. Ik vermoedde zelfs dat zijn belangstelling voor voetbal afhing van het gezelschap waar hij in verkeerde. Niet dat ik hem dat kwalijk kon nemen; dat deden we toch allemaal weleens, enthousiast zijn over iets afhankelijk van hoe graag we erbij wilden horen?

‘Oké. Drankjes,’ zei ik, en ik deelde de glazen rond. ‘Oeps, sorry Si,’ zei ik, en ik pakte snel een pak sinaasappelsap uit de ijskast en schonk een flûte voor hem vol. ‘Was ik jou bijna vergeten.’

Ellie keek verbaasd. ‘Drink je niet, Si?’

Si schoof langs mij heen en ik glimlachte automatisch toen hij met zijn handen tegen mijn heupen drukte. ‘Ik ben gestopt, ja,’ zei hij nonchalant.

‘Hoe bedoel je, voorgoed?’ vroeg John, die zijn prosecco wegtikte was alsof hij haast had.

‘Ik denk het wel, ja,’ zei Si, en hij bond zijn schort voor. ‘Ik wil wat gezonder leven.’

Ellie keek mij verbaasd aan; ik haalde mijn schouders op. Ik had er niets over gezegd tegen haar, omdat ik wist dat ze er een toestand van zou maken, en ook omdat ik niet goed wist hoe ik het moest verklaren, want voor mij kwam het ook nogal uit de lucht vallen. Toen we pas gingen samenwonen, vond ik het heerlijk om ’s avonds bij een glas wijn te kletsen over hoe de dag was geweest terwijl een van ons de tafel dekte en de ander kookte. Het was iets waar ik me op verheugde als ik op mijn werk aan mijn bureau gekluisterd zat en mijn best moest doen om me ’s middags te blijven concentreren. Het was een moment om even samen te relaxen, en ik kon dan de frustraties van de dag van me afschudden.

Maar nu voelde het ineens allemaal wat afstandelijker. Hij ging meestal ’s avonds uit zijn werk meteen door naar de sportschool, dus tegen de tijd dat hij weer thuis was en we gingen eten was ik al doodop en wilde ik naar bed. Maar het goede nieuws was dat ik zelf ook minder dronk – het was gewoon niet gezellig in je eentje, dat was me in Venetië al helemaal duidelijk geworden. Op een zwoele namiddag zaten we op een prachtig middeleeuws pleintje en ik probeerde te genieten van een ijskoud glas perfecte witte wijn, terwijl Si de hele tijd zat te zaniken over de prijs van mineraalwater.

Na een tergend langzaam voorbijgaand uur waarin we praktisch stil leken te staan, verveelde ik me een ongeluk. Ik was totaal niet moe. Inmiddels maakte de trein weer snelheid en schudden we ritmisch heen en weer. De wijn hielp zo goed dat ik nog een klein flesje ging halen.

‘Kom op, laten we wat leuks doen,’ zei ik, en ik liet mijn vingers over Si’s knie glijden.

Hij haalde een van zijn oortjes eruit en kwam zo dichtbij dat de puntjes van onze neuzen elkaar raakten. ‘Wat had je dan precies in gedachten?’

We kwamen uit op mensen kijken, en Si gaf er geweldig commentaar bij, in de stijl van David Attenborough, en verzoon het hele levensverhaal van welke passagier we ook maar aan het observeren waren.

‘Die jongen daar gaat op bezoek bij een Nederlands meisje dat hij op vakantie op Bali heeft leren kennen, en hij kijkt wel stoer, maar eigenlijk is hij als de dood dat ze hem niet moet, net zoals al zijn exen,’ zei Si.

‘Denk je echt?’ vroeg ik, want ik wist zo net nog niet of hij de jongen met zijn hipsterbaardje en zijn swag wel zo goed inschatte. ‘Hij lijkt me nogal zeker van zichzelf.’

‘Dat is allemaal maar een façade,’ zei hij vol overtuiging, en hij veegde mijn lange haar achter mijn oren. ‘En zij daar,’ zei hij, terwijl hij knikte in de richting van een nerveus uitziende vrouw die van de buffetwagon terugkwam met een miniflesje witte wijn en een plastic bekertje, ‘gaat op bezoek bij de halfzus die ze nog nooit heeft ontmoet en met wie ze contact heeft gezocht via Facebook. Ze is als de dood dat ze elkaar vreselijk gaan vinden. Daarom drinkt ze. Voor het eind van de avond gaat ze er nog een halen, let maar op.’

Ik lachte: ‘Jij hebt echt de raarste ideeën.’

Si’s telefoon ging en hij trok het toestel moeizaam uit zijn broekzak. ‘Hallo?’

Het was vast Catherine, dacht ik.

Hij mimed: *Mijn zus*.

Als ik het niet dacht. Meteen probeerde ik mee te luisteren naar haar schelle stem terwijl ze van de nieuwste kleine tegenvaller een heel drama maakte, zoals gewoonlijk. Nadat ze jarenlang saaie vriendjes had gehad tijdens haar studie in Durham (haar woorden) had ze haar verloofde Jasper ontmoet toen ze voor haar werk in Amsterdam was. Hij was tien

jaar ouder dan zij, werkte als art curator – een functietitel die ik nog steeds niet helemaal begrijp – en kwam uit een rijke Nederlandse familie die blijkbaar over de hele wereld huizen bezat. Misschien voelde Catherine zich voor het eerst van haar leven wel net zo onzeker als wij allemaal.

Niettemin had ze zich al haar hele leven uiterst vakkundig voorbereid op deze nieuwe rol, en samen met haar moeder, Pauline, gedroegen ze zich als de Pippa en Carole Middleton van Berkhamsted. Ze hadden zich met angstaanjagende toewijding op de voorbereidingen voor de bruiloft gestort, hadden uitnodigingen laten ontwerpen ergens op Mount Street en speciaal gemaakte marshmallows laten maken als cadeautje voor de gasten, want dat had Pippa blijkbaar ook weggegeven op haar bruiloft. En wat de jurk betrof... Nou ja, daar hadden ze mij geen details over toevertrouwd. Ik wist wel dat hij van een belachelijk dure boetiek op New Bond Street kwam, maar over het ontwerp werd heel geheimzinnig gedaan, en als ik weleens vroeg wat voor stof ze had gekozen, of voor welke tint wit ze was gegaan, of dat ze een sluier zou dragen – ik vroeg dat allemaal puur uit beleefdheid – dan maakte ze een dichtritsgebaar voor haar mond, en dan wist ik weer waar ik stond.

‘Kan pa dat niet doen?’ vroeg Si vermoeid in de telefoon, en hij rolde voor de lol naar mij met z’n ogen.

Ik schonk hem een bemoedigende glimlach en sloeg mijn boek open om wat afleiding te zoeken van het geluid van Catherines stem, dat steeds meer aanzwol naarmate ze meer over haar toeren raakte. Is dit wat het plannen van een bruiloft met een mens doet? Dat het elke neurotische trek die je hebt onder een vergrootglas legt?

‘Nee, Hannah vindt het vast niet erg om de servetten in de servetringen te doen,’ zei Si.

Ik keek hem aan met grote ogen die hopelijk duidelijk maakten dat ik er wel klaar mee was, en dat hij een keer nee

moest zeggen. Ik had al een hele reeks taken om ervoor te zorgen dat de bruiloft van het jaar morgen vlekkeloos zou verlopen. Zo moest ik dik tweehonderd plaatskaartjes schrijven (Catherine beweerde dat ik de enige was die netjes genoeg kon schrijven) en knalroze chifon om de boeketjes van de bruidsmeisjes binden. Het zou allemaal een stuk makkelijker zijn geweest als ze de weddingplanner van het hotel niet had ontslagen, maar toen die opperde dat Catherines kleurenschema zou vloeken met de inrichtingen van de eetzaal, had die natuurlijk niet kunnen aanblijven. En Pauline was ook niet bepaald de redelijkheid zelve. Serieus, als je haar en Catherine hoorde praten, zou je denken dat de ceremonie wereldwijd op televisie werd uitgezonden.

‘Luister, Cath,’ zei Si, terwijl hij het stukje huid tussen zijn wenkbrauwen masseerde, ‘ik moet zo ophangen. We zitten in de trein. En we zijn dadelijk bij een station en dan moet ik wat tassen verslepen.’

Ik lachte met een frons en schopte hem zachtjes tegen zijn enkels. We reden helemaal geen station binnen, de trein begon juist meer vaart te maken. Ik stak mijn hoofd het gangpad in en keek naar wat iedereen aan het doen was (er werd vooral veel geslapen). Ik luisterde maar half naar Si die zijn zusje aan het sussen was en zei dat het allemaal prima zou verlopen, dat ze er schitterend uit zou zien, dat Jasper trots op haar zou zijn en dat hij – Si zelf – trots was wat er ook zou gebeuren. Zelfs de twee jongens die voor ons zaten leken het amusant te vinden. Ik zag dat ze even achteromkeken om naar ons te grinniken door de spleet tussen hun stoelen, ongetwijfeld verbijsterd door de vreemde schorre toon die Si alleen aansloeg tegen zijn zus en die ongeveer een octaaf lager was dan zijn normale spreekstem. Toen ik Catherine voor het eerst leerde kennen, een paar maanden nadat Si en ik een relatie kregen, zag ik al meteen dat we niets gemeen hadden. Ze was zo’n kostschoolmeisje dat knap en slim en populair was en dat nooit ergens

moeite mee had gehad, voor zover ik wist, en dat dus extreem veel zelfvertrouwen had. Iets waar ik alleen van kon dromen. Maar als ze het niet over bruiloften had, bleek dat we toch niet zo heel anders waren. Met een glas wijn kletsten we over reality-tv-programma's, en ik kreeg het gevoel dat we aan het begin stonden van een echte vriendschap.

'Ik moet nu echt ophangen, Cath. Oké? Ik zie je morgen, ja?' zei Si.

Hij hing op en keek mij vol ongeloof aan. 'Is het erg als ik blij zal zijn als dit allemaal achter de rug is?'

Ik koos mijn woorden voorzichtig. 'Ze is wel een beetje een controlfreak geworden, ja.'

'Gewórdend? Dat is ze altijd al geweest. Door de bruiloft is het allemaal alleen nog een tandje erger,' zei hij, en hij viel achterover tegen zijn rugleuning en kreunde gefrustreerd.

'Kom, dan gaan we onze Venetiëfoto's bekijken,' zei ik, terwijl de trein doordenderde. Iemand begon met onnodig harde stem te bellen, ook al was het al een uur 's nachts. 'Daar vrolijken we vast van op.'

Ik was te moe om mijn boek te lezen en te gespannen om te slapen, en zat vast in mijn eigen akelige rusteloosheid.

Si gaf me zijn telefoon. 'De mijne zijn niet geweldig. Die van jou zijn waarschijnlijk veel beter.'

'Welnee,' zei ik, al had hij waarschijnlijk gelijk. Ik had eindelijk iets gevonden waar ik goed in was en ging tegenwoordig bijna nooit meer de deur uit zonder mijn geliefde tweedehands Canon AE-1. Si had het me met kerst gegeven en het was het liefste cadeau dat ik ooit van iemand had gekregen.

Ik scrolde door Si's foto's, te beginnen bij de foto van mij toen we net in Venetië aankwamen. Het was op de luchthaven, waar we in de rij stonden voor de waterbus. Voor de verandering maakte het me niet uit hoe ik eruitzag: ik droeg gewoon een afgeknipte spijkerbroek, teenslippers en een zwart T-shirt, mijn haar krulleriger dan anders vanwege de

luchtvochtigheid, een reisgids opengeslagen in mijn hand en een brede glimlach op mijn gezicht. Want ik was dolgelukkig om daar te zijn. Ik droomde er als klein meisje al van om ooit naar Venetië te gaan, toen mijn moeder me plaatjes liet zien van alle bezienswaardigheden, waar ze dan verhaaltjes bij verzon.

De volgende foto was een selfie die hij van ons had gemaakt voor de Basilica San Marco, die niet zo goed ingekaderd was omdat Si met zijn één meter negentig bijna vijfentwintig centimeter langer was dan ik, zodat het eigenlijk onmogelijk was om niet óf de bovenkant van zijn hoofd óf alles onder mijn neus buiten beeld te laten.

Terwijl ik mijn moeder via WhatsApp een paar foto's stuurde die Si had genomen bij het Dogepaleis, begon zijn telefoon weer te trillen en verscheen er alweer een berichtje op het scherm.

'Geef eens?' zei hij. Hij trok hem meteen uit mijn hand en keek naar het scherm. 'Godsamme,' zei hij theatraal. 'Alweer werk.'

'Wat nu weer dan?' vroeg ik. Niet dat ik zou snappen wat hij zou zeggen. Ik wist nog altijd niet honderd procent zeker waar hij precies zijn dagen mee vulde. Het had iets te maken met de verkoop van farmaceutische producten, dat wist ik wel. En hij moest er veel voor op reis, en dan logeerde hij in motels. En hij moest presentaties geven en vond dat niet zo'n ramp.

'Ik lees het niet, uit principe,' zei Si. 'Ik ben op vakantie.'

Ik keek hem aarzelend aan. 'Is alles wel oké?'

'Ja, natuurlijk,' zei hij, en hij lachte hol. 'Je was toch klaar met de foto's?'

'Niet echt.'

'Je moet nu niet op een telefoonscherm kijken. Heb ik ergens gelezen. Dat blauwe licht is heel slecht voor je slaappatroon.'

‘Het is te lawaaierig om te slapen, dus wat maakt het uit?’

‘Doe anders je oordoppen in.’

‘Die heb ik Venetië laten liggen,’ zei ik, en ik zag ze voor me, op het nachtkastje, mijn fluorescerend groene redders in nood. Als we morgen in Amsterdam waren zou ik een nieuw paar moeten kopen.

‘Nou, ik wil nu toch even wat rust pakken,’ zei Si, en hij liet zijn telefoon in zijn zak glijden. ‘Anders zijn we morgen allebei niks waard.’

Hij keerde zijn lichaam van me af en kroop tegen het raam. Zijn ademhaling werd steeds dieper en langer. Si deed altijd zo kortaf als hij moe was, dat had hij zelf al eens toegegeven. Na een paar uur slaap zou het wel weer gaan. Ik, daarentegen, zou de bruiloft moeten ondergaan met een ernstig slaapte-kort. Ik zag al helemaal voor me dat ik veel te snel dronken zou worden en dat ik foute moppen ging tappen, en dat het allemaal zou ontaarden in een door de wijn aangewakkerde ruzie met deze of gene bruiloftsgast. De spanning werd me te veel en het gevoel dat ik tekortschoot legde mijn maag in een knoop. Pauline zou achter mijn rug kattige dingen zeggen: *Simon, ze hoort niet thuis in onze wereld. Ze weet niet hoe ze zich moet gedragen op een exclusief event als dit.* Pauline noemde de bruiloft namelijk consequent ‘een event’, wat ik dus stiekem superirritant vond.

Terwijl ik mijn kaak masseerde met mijn vingertoppen probeerde ik mezelf in een soort ontspannen staat te brengen die tot slaap zou leiden, wat niet meeviel, want een paar stoelen achter me zat een stel zo hard te fluisteren dat ze net zo goed gewoon konden praten, en verderop dook iemand steeds met zijn hand in een zak chips.

Weer zoemde Si’s telefoon. Wat was hier in vredesnaam aan de hand? Dit kon alleen Catherine maar zijn. Zachtjes stak ik mijn vingers in Si’s zak en trok zijn mobieltje er zo voorzichtig mogelijk uit. Ik wilde hem op stil zitten. Hij sliep nog

maar net, dus het laatste waar hij op zat te wachten was nog een hoop van die hysterische berichtjes van haar. Zo zouden we tenminste niet allebei doodop zijn op de bruiloft.

De telefoon trilde nog een keer toen ik het wachtwoord intoetste. Het was 1956, het geboortjaar van zijn moeder, dat had hij me al eeuwen geleden een keer verteld. Er stond een bericht boven in het scherm, van een onbekend nummer.

Ben je wakker? Ik ben het, Al.

Ik fronste. Het was waarschijnlijk een collega, al had hij het nooit over een Al gehad. En de enige Al die ik verder kende was Alison, een van Catherines bruidsmeisjes. Die had het vrijgezellenfeest georganiseerd, een krankzinnig duur weekendje Marbella, waar ik onderuit had proberen te komen, omdat ik geen geld had en omdat ik op Catherine na niemand kende. Ik was natuurlijk uiteindelijk toch gegaan, voornamelijk omdat ik geen goed excuus had kunnen bedenken. Alison was best aardig, tot er te veel drank in zat, en ze ruzie begon te maken met een Spanjaard met wie ze de hele avond had zitten flirten, en ze in het zwembad over haar nek ging. Als zij het was, dan was er wel degelijk een last minute crisis gaande. Waarschijnlijk werd Alison ook knettergek van Catherine.

Ik scrolde omhoog. Er stond nog een bericht van hetzelfde nummer.

Ik ben het, kun je praten?

En daarvoor: *Ik ben op de bruiloft. Wanneer ben jij er? Moet je dringend spreken.*

Dus het was inderdaad bruidsmeisje Alison. Ik zette de telefoon toch maar op stil; wat er ook aan de hand was, hij kon er vannacht toch niks meer aan doen. Ik probeerde het toestel weer in zijn zak te laten glijden zonder hem te storen, maar het glipte uit mijn hand en belandde op de grond. Ik schrok en hoopte vurig dat ik hem niet kapot had gemaakt. Dan zou Si echt kwaad op me zijn. Si bewoog even en ik keek voor-

zichtig zijn kant op. Zijn ogen waren half open, hij klemde zijn handen in elkaar en rekte ze uit boven zijn hoofd.

‘Je telefoon is uit je zak gevallen,’ fluisterde ik, terwijl ik zijn arm heel licht aanraakte.

Hij klopte op zijn zak en stak toen zijn hand tussen onze stoelen.

‘Hij ligt op de grond,’ fluisterde ik.

Half slapend boog hij zich voorover en raapte de mobiel op. Hij stak hem in de zak aan de andere kant en legde zijn hoofd weer tegen het raam. Wel vreemd dat hij niets had gezegd over die andere berichtjes van Alison, maar er was vast een simpele verklaring voor. Hij wist dat ik de onophoudelijke eisen van Catherine helemaal zat was, dus dat was het gewoon. Hij dacht waarschijnlijk dat ik het allemaal niet meer wilde horen. Ik zou hem er in de ochtend wel naar vragen.

Ik deed mijn ogen stijf dicht. Si begon zachtjes te snurken. De deuren gingen om de paar minuten sissend open en dicht, en ik hoorde in de volgende wagon een stel jongens gillen van het lachen. Er moest ergens een stiller plekje zijn in deze trein. Ik kon een poosje ergens anders gaan zitten. Ik trok mijn strooien schoudertas op mijn schoot, heel voorzichtig, om Si niet te storen. Toen stond ik op, gooide mijn vestje op de stoel, want het was bloedheet, dus ik zou het verder niet nodig hebben. Mijn koffer stond in het rek bij de deur, en die stond daar prima tot morgenochtend. Ik aarzelde nog heel even en terwijl ik aan het bandje van mijn camera voelde, vroeg ik me af of ik misschien een briefje voor hem moest achterlaten. Maar omdat ik hooguit een uur of twee weg zou zijn, zou hij waarschijnlijk niet eens merken dat ik er niet was. Dus met een laatste blik op Si wankelde ik naar de voorkant van de trein.